

Můj příběh z návštěv Respitní péče Jindra v Litomyšli

Je říjen 2010 a já nastupuji na Vyšší odbornou školu v Litomyšli. Litomyšl je prozatím pro mne neznámé město a neznámými lidmi. Mám zde mnoho volného času, a proto mě napadá myšlenka nějaké dobrovolnické činnosti. Po hledání na internetových stránkách mě zaujme Farní charita Litomyšl, která zprostředkovává respitní péči pro seniory. Domlouvám si zde schůzku s paní ředitelkou a po vlídném přijetí začínám do „domečku“ (jak říkám Respitní péči Jindra já) docházet.

Docházím dvakrát týdně, v pondělí a ve středu. Postupně se seznamuji s pracovníky a klienty domečku. Venku je pěkný a slunný podzim, vycházím s klienty na procházky, kde čerpáme novou energii. V domečku si potom povídáme, děláme různé rébusy na procvičování paměti. Však nejvíce oblíbenou činností je předčítání knihy na pokračování. Je zde mnoho klientů, kteří četbu milovali a milují, ale jejich zdravotní stav jim neumožňuje takto knihu již vychutnat. Poslední knihu, kterou čteme, je Kája Mařík II., u které se vždycky velmi nasmějeme a pobavíme, a protože jsou klienti starší generace, ochotně mi vysvětlí pro mě již zastaralá a neznámá slova. Také jsou zde i méně pohybliví klienti. S nimi si vytvářím více soukromější vztah plný naslouchání. Také předčítám knihy, pomáhám s podáním jídla.

Ale nejen já pomáhám a naslouchám klientům. Funguje mezi námi dobrá zpětná vazba, mnoho se i dozvídám, naučím. Dotyk, pohazení a upřímný úsměv v nás probouzí optimistickou náladu a chuť do nových věcí. Pro mě to byl úžasný nabíječ nové energie a pocitu dobré vůle, která by měla v našem každodenním životě sehrávat automatickou roli. Bohužel, aktuálně už nemám tolik času a domeček nenavštěvuji, přesto ráda vzpomínám.

Při každém odchodu z domečku mi bylo dobře, cestou domů jsem byla doprovázena myšlenkami a přemýšlením o věcech, které by mohly být jinak či mě nějak do budoucího života poznamenat tou dobrou múzou. Před Vánocemi přicházím do domečku naposledy.

Děkuji všem za chvíle, které jsem zde trávila a přeji všem hodně štěstí, zdraví a ve spolupráci s klienty úsměv na tváři, který i nejsmutnější duši rozzáří.

Dobrovolnice Dihlová Gabriela,
Studentka VOŠ pedagogické Litomyšl